

NOSALTRES SOLS!

PUBLICACIÓ ADHERIDA A LA UNIO CATALANISTA

15 cts.

OFICINES: CANUDA, 14, pral.

Any I — Núm. 4 — BARCELONA, dissabte, 25 d'abril de 1931

Preu: 15 cts. — Tallers, Aragó, 158 - Tel. 33565

EDITORIAL

No pleguem la nostra bandera

Dies d'emoció intensa, dies de febre i de neguit després... Com un somni, l'albada del 15 d'Abril feia saber a tots els Catalans unes paraules màgiques escrites al firmament de la nostra Catalunya: República Catalana. El dia 16, un núvol va tapant la ideal diafanitat, i entrem al capvespre remorejant unes altres paraules: Generalitat de Catalunya.

El Govern provisional republicà, representatiu de l'Estat espanyol, no pot concedir a Catalunya una plena autodeterminació, vinculada en el sistema de la República Federal, sense consulta previa a unes futures Corts Constituents. La Nació espanyola, per boca de aquestes Constituents, dirà la seva paraula, de la qual en dimana la llibertat i la tranquil·litat dels Catalans. Però, segons creiem, a Sant Sebastià es manifestà pauesament el compromís de què, en cas de triomfar la revolució republicana, seguidament o paral·lelament a la mateixa, Catalunya reprendria la seva llibertat de determinai la forma d'organització nacional, dins la República Federal Espanyola. Aquest pacte no s'ha complert, digui's ço que es vulga. Al marge d'aquest incompliment, s'han pronunciat paraules, per part de ministres del nou règimen, que palesen la incomprensió mateixa de què estaven posseïts els ministres de la monarquia desapareguda. Catalunya ha cedit una mica, per no trair en aquests instants greuissims, una causa de llibertat. Cal que Espanya ho tingui en compte. Cal que Espanya sàpiga agrairnos-ho, traduint-ho en una vera i lleal justícia. Aquesta cessió que hem fet, té, en aquests moments, un valor immens per a nosaltres. Catalans, que no tindria en altres moments. Sàpiga Espanya que hem cedit en unes hores de gran valor estratègic. Davant el regateig, hem respost, una vegada més, amb una excessiva generositat. Tant de bo serveixi per evitar hores doloroses i sacrificis cruents per Catalunya i també per l'Estat espanyol. Que no tinguem de repetir ço que Bofill y Mates escrivia en 1919, en el seu llibre "Les Joventuts Catalanes": Però, l'Espanya unitària, l'Espanya de la llegenda isabelina, té el cor femení, i menysprearà aquell que no siga més fort que ella, i no vindrà l'efusió si no endevina la nostra superioritat. El dia que la densitat nacionalista de Catalunya sigui suficient, aquell dia estigueu segurs que es produirà el moment d'efusió, i si no es produïu, tant se val perquè amb cordialitat o sense, triaríem la solució i triomfariem d'una manera gairebé mecànica. Als pobles que no tenen el sentit de la igualtat, que no saben ésser més que dominadors o provincians, els és impossible la comprensió d'un règim autònom o federatiu, si no el veuen venir de fora estant".

"NOSALTRES SOLS!", com a portantveu i com a nucli patriòtic, s'ha posat al servei de la nostra República Catalana i sota les ordres del seu President. En l'hora difícil actual, gloriosa o incerta, el lloc que reclamem nosaltres és el de sempre: el servir la Pàtria, des de baix. En aquesta comunió de patriotes hi hem anat amb la nostra lleialtat i humilitat de sempre. Però, patriotes radicals, serem per Catalunya intransigents i no plegarem la nostra bandera ni abdicarem de la nostra doctrina integralíssima, fins la consecució definitiva dels nostres ideals. Sense la nostra persistent intransigència, fallarien moltes batalles que cal preveure. Ara més que mai, amb noble i lleial tossuderia, aixequem més ferma y més vigorosa que mai la bandera santa de les nobles intransigències. Som els ignorats, els arònim, els obscurs. Però som també l'avantguarda de la Pàtria. A cada avenç, nosaltres donem una passa més enllà. Nosaltres cridem novament a aquesta joventut patriòtica i li demanem que ens segueixi. Es fora del llampegueix i la pirotècnia espectacular, on la consciència rectilínia del patriota troba el premi al seu sacrifici constant, tenaç i sempre humil. Es en la quietud, on el bon patriota pot aixecar onades. Es allí on aprèn l'aspra ruta del sofriment personal i n'aprèn la fortitud per fer victoriosa la idea estimada. Te joia, i pateix dolor. D'aquest n'omple el seu calze, i en la serenor silent l'aixeca i l'ofereix a la Pàtria. Els lladres y l'encens són pels altres. Però la seva ànima s'omple de satisfacció i es satura d'alegria en les hores venturoses. Saben la força dinàmica dels fets, i aquesta consciència és el seu premi.

Alfred de Vigny ens conta una anècdota en el seu llibre "Souvenirs de grandeur militaire", tinguda amb un vell capità, que es passa la vida batenent-se per la França de Napoleó, fins a l'Imperi, i mai no li havia estat donada una major graduació, malgrat els seus brillants fets d'armes. L'admiració, deia aquest noble veterà, és corruptora i corrompuda. Cal fer el deure, per ell mateix i no pels altres... I Alfred de Vigny li va respondre: "Hi ha quelcom millor que un gran home, mon capità: i es un home d'Honor...".

Devots d'aquest Honor—Honor de màxima doctrina i màxima humilitat—, la Junta Permanent de la "Unió Catalanista" anà amb els braços oberts i els ulls plens de llàgrimes, a abraçar el nostre primer President de la nostra República Catalana.

VIBRANT.

DE SANT JORDI

A LA NOSTRA BANDERA

Bandera de les dones catalanes consagrada a Poblet pel vot del Poble, nosaltres passarem, que és llei divina. Tu sola restaràs, llibertadora, en mans dels nostres fills, que et seran

Visca Catalunya!

Diada de Sant Jordi, 1931.

Agnès Armengol de Padia

DOCUMENTAL

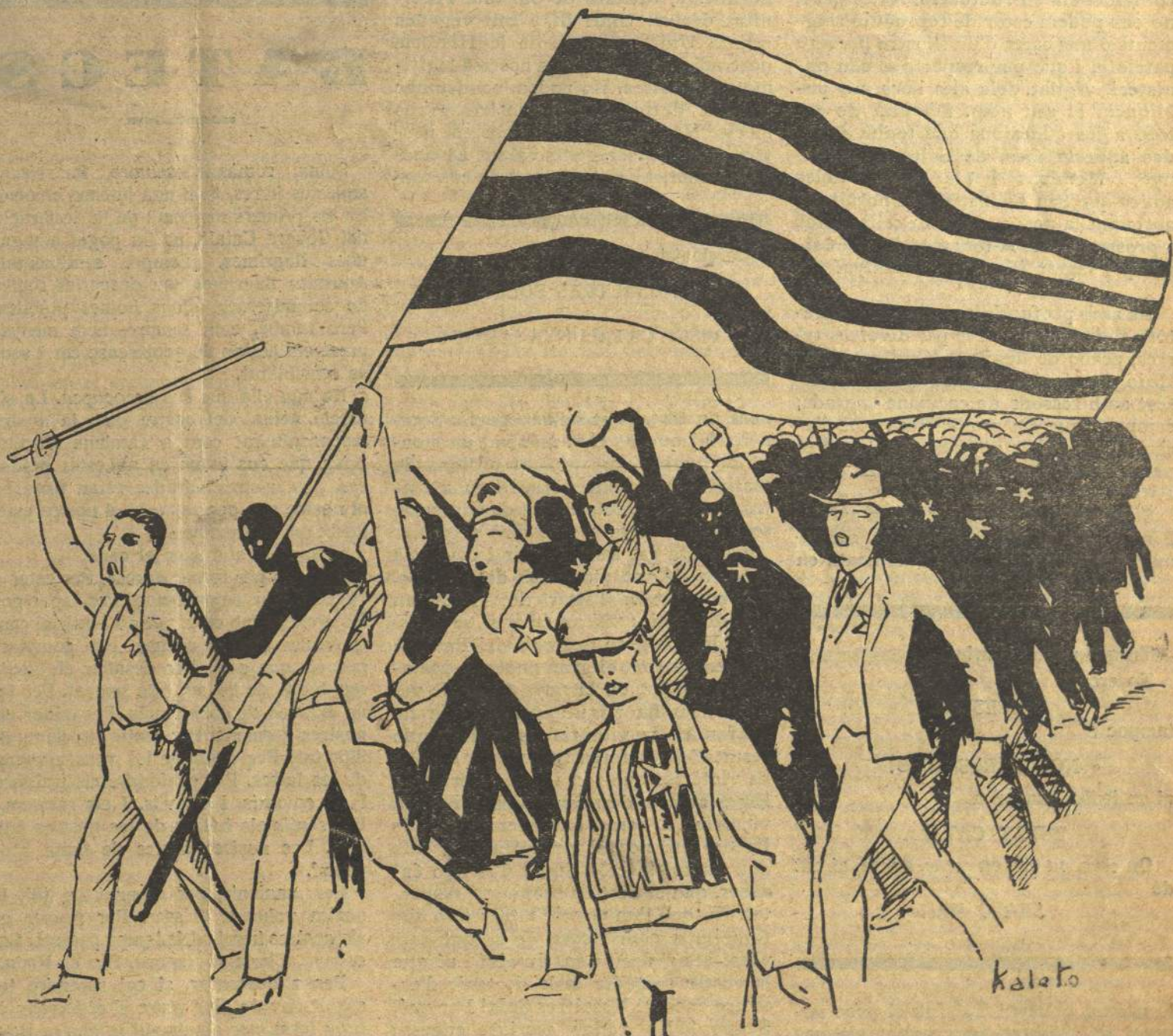
Vers la llibertat dels pobles

Tempesta a l'Indo-Xina

Són molts els que ignoren o volen ignorar altres, que el moviment indoxinès és, en realitat, un moviment més ampli del que primerament es creu i que traspasa de bon tros el territori de la Unió Indo-Xinesa. Són molts encare que no volen creure que els pobles de l'Àsia, des de la riba siria a la riba nipona, s'han desvetllat finalment, que les seves joventuts de selecció tenen ja una educació molt semblant a la de les nostres, que la idea d'Independència és ja en els seus països una idea forçosa, contra la qual no hi poden prevaler ni les concessions ni les repressions, ni el senzill augment de riquesa econòmica. "Que se n'embraguin i que en morin", digué un eminent islamista, Lluís Massigno (que per tant no és socialista, del grup d'empreses comercials a Síria a prometre avantatges materials. El Siri, com l'Anamita, certament no defugen la riquesa. Però la riquesa econòmica no els farà retornar de camí, ni servirà per ofegar l'obstinada fe en la seva llibertat i independència. Els grans apostols de pobles, no es troben avui a l'Europa, sino en l'Àsia. Són i han estat els Gandhi, els Sut-Yat-Sen, els Zaghoul Pacha, els Mustapha Kemal. Els seus llibres i els seus discursos s'han escampat per tot l'Orient: una joventut impacient, beu d'aquesta font viva.

L'exemple dels països lliures com la jove Turquia, com el Japó, no fa altra cosa que excitar més les seves aspiracions alliberadores. Les potències europees, pel sol fet de romandre en país conquistat, són considerades estrangeres i no poden suprimir bruscament les tradicions antigues. Moustapha Kemal ha suprimit el vel a la cara de les dones, ha imposat el codi suís al seu país, a la Síria, el Protectorado Francès, conserva l'alfabet àrab, el vell otomà i el vel espès en les dones. Així mateix, la Xina ha romput ja fa temps amb les antigues pompes imperials de Pekín, tret els antics mandarins d'ungles llargues. Però a Annam, els francesos fan perdurar piadosament els sacrificis al Cel i administra el poble per mitjà dels mandarins posseïts d'una singular ignorància. En realitat, es pensaria que l'Europa ha tingut por d'aquests desvetllaments nacionals i ha tingut la idea de retornar enrera per a mantenir-hi un xic més el seu poder. Però no serà retornant a les velles tradicions asiàtiques que es tallarà aquesta marxa alliberadora: ja ha arribat l'hora en què els pobles d'Orient menyspreïn els seus tirans d'Europa, que consideren retardatària i és a l'Amèrica on van a cercar una nova organització moderna.

Aquest pas radical vers una civilització nova no es pot operar sense sofriments i obstacles poderosos. L'Orient avui coneix les mateixes proves que l'Anglaterra i la França hagueren a principis del segle XIX. El menestral resta ofegat i és per aquest motiu que l'aludit Massigno s'ha ocupat preferentment d'aquest greu problema al Marroc i a la Síria. Per certs oficis artístics (teixidors, orfebreria, etc.) ha estat possible arranjar en la meitat aquesta deplorable qüestió. Georges Groslier, a Cam-

Visca la República Catalana!

bodge, ha pogut assolir l'avantatge d'assegurar pels oficis menestrals, envaïts pels gèneres de batalla exteriors, l'aportació del consumidor de luxe francès. Això són, però, medis parcials i precaris. El pagès indoxinès és tret del seu camp i arrossegat als grans tallers que es construeixen i a les grans indústries que s'inicien. La seva resistència és ferma: quan se'l creu ja definitivament adaptat i aclimatat a la nova vida de miserable proletari, un dia ell fuig i torna al seu camp i a la seva cabana, on ha mort i neixent els seus. Tots els estorços de les grans empreses es veuen contrarestat per aquesta oposició indígena. Un dia són els tramvies destruïts, en no recordo quina ciutat de l'Indo-Xina, l'altre els fonaments d'una gran fàbrica en construcció. Hi ha una cosa molt paradoxal en l'evolució intel·lectual, paral·lela a l'evolució econòmica dels Orientals, i és que són precisament els europeus qui els ensenyen les idees i els ideals que ells es serveixen per a combatre els seus amos. Mai la burgesia occidental no haurà engendrat de faïso més esclatant la seva pròpia negació duta pels seus propis mandataris...

On han après aquests joves anamites, els drets de l'home? El dret dels pobles a disposar d'ells mateixos? La lliberació revolucionària dels pobles? Ha estat de la França republicana, ha estat del Tractat de Versailles, ha estat de la teoria wilsoniana. Avui els treballadors i els intel·lectuals de tots els països els segueixen amb simpatia. Ells, aquests joves estudiants, no ho han demanat pas, en venir la França. El propi Albert Sarraut els ha convidat. És realment extraordinari instruir tota una selecció a més de 17.000 quilòmetres de son país natal. Haguera valgut més construir universitats en la mateixa Indo-Xina (cosa que el govern francès s'ha guardat de fer). Ara aquesta joventut ha estat cridada a França, i ella ha vingut. Al seu retorn, s'ha adonat que era espiada, que eren controlats els seus passos i els seus gestos i que se'ls guaitava amb severitat per la policia d'aquells mateixos que els havien convidat per anar a la metròpolis. Així eren acusats de propagar, en les seves famílies, "l'error immens d'enviar els seus fills a França". Si aquests joves estudiants indoxinesos es matenien fermes en els seus ideals, venia tot seguit l'amenaça: malgrat tots els seus diplomes i premis d'estudi, l'accés al Protectorat els era prohibit. Allavors arriba lo inevitable, fins llavors somort i amagat. Aquests joves que han obtingut un diploma a França, que constitueixen una selecció intel·lectual del país, se'ls tanquen totes les portes. Aquesta joventut estudiosa, sense empleu i amargada, passa d'un senzill nacionalisme a la violència terrorista. Altra joventut calla i amaga al fons de la seva una aspiració noble i un odi a una administració estrangera implacable. Una, i altra forma de descontent són perilloses. Els mestres i mestresses són ells descontents, i França perilla de veure com sota la seva pròpia direcció s'educa una generació hostil. Per dificultar més la situació, les autoritats del Protectorat reaccionen, i algun cop una mestressa indoxinesa va a parar al fons d'una presó, "parce qu'il faut un exemple". ...

Daniel GERIN

(Seguirà).

UNA OPINIO I UNES LLETRES...

"Nosaltres Sols!" rep cartes entusiastes i coratjoses. No tenim espai per reproduir totes aquestes proves de coincidència en l'actuació. Avui, però, no ens podem estar de reproduir fragments d'una carta d'un il·lustre prevere patriota, i que per respecte al seu ministeri, vigilat dels alts llocs, no publiquem el seu nom. Serveixi de col·lofó a les adhesions que tenim rebudes aquests dies, de Solsona, Perpinyà, Mendoza i als innombrables amics que han arribat fins a nosaltres, aprovant la nostra tasca i excitant-nos a prosseguir-la. A tots mercès, i tot sigui pel sagrat Ideal de Catalunya.

Es amb profunda emoció que, de retorn dels meus deures per diverses terres, acabo de llegir el Manifest de la Unió Catalanista als Catalans; manifest amb ressons de campana sagrada, campana que em sembla fosa amb l'aram del pit dels nostres avis i que té per batall i batec el cor mateix de la Pàtria-Mare.

Sí, sí: en retruny des de soca arrel... Fins a la Comunió! "Ut sint consummati innum". Que siem consummats en

traïr-se hom a si mateix. Fóra invocar damunt hom mateix l'anatema dels pares del nostre poble. Fóra, doncs, i en definitiva, ofendre de qui tota Paterinitat deriva. Unó! Sí, i mil vegades encara Unió, en nom de la Història nostrada i en nom de les nostres legítimes esperances. No podem condemnar a mort definitiva els nostres grans morts. No podem condemnar els nostres fills a ésser gent d'altri. El nostre Testament no pot ésser de cap ma-

Catalanistes radicals!

NOSALTRES SOLS!

vol dir

VISCA CATALUNYA LLIUERE!

nera un testament de renegats... Som-ni?... Ni que ho fos: més val un som-ni honorable, que no pas milions de realitats que deshonoren. Plató, a voltes traït per Denis I i II de Siracusa, serà beneït pels segles dels segles.

I encara car saber-se dir i clamar a la cara de tot mercader del temple, qui converteix l'altar de l'ideal en taulell públic: "Si no és avui, serà demà". Fou la gran profecia del Pare de petites Pàtries, el gran poeta de Maïane. Fet i fet, en la nova taula de valors, hom ha pogut aprendre de no confondre la victòria amb el simple resultat de la força inhumana. No. Hi ha victòries que són i foren derrotes; i, per contra, derrotes que són i foren victòries. L'home, en general, i sia de lla on sia, no té, en definitiva, més que un sol interès digne d'ell: ço és: saber, que el dret de tots sigui respectat. No que l'un venci l'altre; sino que tots junts convencem. Jo sé que tots vosaltres penseu i sentiu així i sé que la vostra tragèdia és la de tenir d'escrivir encara: Nosaltres Sols! Per què, Senyor! No poder escriure encara: Nosaltres Tots!...

V.

CATALANISTES RADICALS

APLEGUEM-NOS TOTS! TOTS!! TOTS

per arribar a la fi de

NOSALTRES SOLS!

la unitat, o Pare! Tal fou el prec suprem del Mestre que redimí els pobles del vessament de la seva pròpia sang; sang divina que hom veu decòrrer barrejada amb la d'En Lluï, l'Eucumènic! Del nostre Gran Ciutadà del Món, per les quatre ratlles qui marquen el nostre escut nuament rectilini i que sembla rebutjar, humaníssim, les aus de rapinya i els animals carnissers.

Unió! Bon Déu! Qui dels germans nostres podrà deixar de subscriure un programa tan just i tan sant? Fóra

AMUNT ELS CORS!

La caiguda del darrer Borbó, d'aquell que dins del Palau de la Generalitat i davant d'unes quantes dotzenes de descastats, va tenir la gosadia impolítica de recordar-nos que era descendent d'aquell intrús que ens va furtar nostres llibertats nacionals, semblant arreu el més vergonyós despotisme, ha posat en mans dels catalans l'elecció del seu esdevenidor.

El primer cop ha estat donat amb tant d'encert, com entusiasme.

La proclamació de la República Catalana sota la presidència del prestigiós Francesc Macià, ens ha portat l'esperança que aviat, en gaudir de nostra llibertat, podrà Catalunya, amb les peculiars condicions de sa mentalitat, ésser un factor més dels que treballen per l'avenç de la Humanitat.

Es, doncs, arribat el moment que els patriotes no reposin, que tots els catalans treballin amb fe i coratge per la consolidació d'aquella llibertat immaculada que fa als Pobles dignes, grans i forts.

Hora és que entre nosaltres no hi hagi divisions de cap mena; que tothom sacrificui la seva personalitat al gran ideal de la Llibertat de la Pàtria.

NOSALTRES SOLS! tenim una bandera desplegada a l'aire; la bandera de Pàtria i Llibertat, aquesta bandera que ha portat al triomf tots els pobles de la Terra, que foren irreductibles. Aquesta bandera, nosaltres no la pleguem, ni la plegarem mentre a Catalunya li falti un sol bri de la llibertat a que té dret.

Mes avui, que els fets ens porten un aié de llibertat, serem els més fermes soldats de la Unió Sagrada de Catalunya, els més decidits defensors de la gran solidaritat que agermana tots els catalans.

¡Amunt els cors! Per la República Catalana, per la Llibertat dels Catalans.

ADVERTIMENT

MENTRE DURA EL PERIODE DE CONFECCIO DEL REGLAMENT DE LA GUARDIA CIVICA REPUBLICANA, "NOSALTRES SOLS!" SEQUEIX EN LA TASCA ORDENADORA DE TOTS AQUELLS QUE SIMPATITZIN PER ALLISTAR-S'HI; ÇO QUE VOL DIR QUE AL NOSTRE ESTATGE SOCIAL, CANUDA, 14, PRINCIPAL, TOTS ELS DIES FEINERS, DE DOS QUARTS DE VUIT A DOS QUARTS DE NOU, PODEN CONSULTAR-HO.

BATECS

Solus, romàntic sempre, ha viscut aquestes hores, amb una intensa emoció. En els primers moments de la declaració del Govern Català, no ha pogut amagar unes llàgrimes. ¡Sempre sentimental! Aquestes llàgrimes han despertat rialles de commiseració d'uns homes pràctics. Però també, com sempre, hem menyspreat els judicis de gent sense cor i sense sensibilitat.

No són ells que ens preocupen. La situació actual del nostre plet, la nostra responsabilitat com a catalans d'acció, priva que ens fixem en aquestes petilesses. Les nostres mirades estan fixes en el nostre cel, per veure si el nostre estel llueix en el firmament.

I ens hem aturat en el camí.

Però no per tornar enrera. Per estar a l'aguait. Per enfortir-nos. Per tapar-nos les orelles amb cera, per no sentir el cant encisador de les sirenes. Per comptar-nos els que som. Per desafiar els vents que bufen de llevant i de ponent. Per fer un examen de consciència. Per cridar els nostres germans. Per sentir els clams de llibertat. Per distingir les veus amigues de les falses. Per confondre els traïdors. I els covards. I els vils. I els rastres... Per sentir els batecs de les nostres ànimes. Les nostres ànsies de lluita i de triomf.

Per mantenir, per damunt de tot, la nostra voluntat d'ésser. Per pensar en els nostres herois dels temps passats, Casanova, Claris, Moragues, Bac de Roda...

Per a descansar, si cal reprendre tot seguit la ruta. Per veure si el terreny és prou ferm, per plantar-hi la nostra Bandera...

Qui sap si ens tornarem a trobar nosaltres sols!

Però no hi fa res. La nostra fe no morirà. Ni la nostra convicció. Ni la nostra intransigència. I aquella ruta la seguirem malgrat tot. A pesar de les espines i els dolors. A pesar de sagnar-hi els nostres cossos. I deixar-hi bocins de les nostres ànimes. Camí enllà... sempre enllà... Fins a la fi.

SOLUS.

Nosaltres Sols!

Hem tingut la satisfacció de viure els moments més feliços de la nostra vida de catalans radicalistes; en un moment hem sentit el goig màxim que una mare sent en veure al fill de ses entranyes formós com el Sol, després de les sofrències i sacrificis que hem

Mes la nostra benaurança no ens ha dut a portar a cap per arribar-hi. Ha durat pas molt, car ens hem portat amb l'ideal nostre, no com una mare, puix no hem sabut sofrir el dolor sublim que és necessari par a portar a la llum al nou nadó.

Per l'ideal no s'ha vessat ni una gota de sang; per això, quan ha estat el moment precís, sols l'hem estimat com una marastra, i manant-li l'escalfor i l'amor necessari per vèncer, se'ns està morint, i és mort per manca d'ambient, d'abnegació que l'havia de sostenir a costa dels més grans sacrificis; se'ns ha mort perquè l'hem abandonat a mans estranyes quan tot just freturós de vida ens somreia amb dalit prometedor d'esplendorós futur. L'hem abandonat sense oposar resistència, car hem cregut en la sinceritat

PATRIOTES!

Volem una República per a
NOSALTRES SOLS!

dels que sempre havíem tingut per insincers; l'hem confiat als que mai no ens han dat cap prova de confiança. I l'ideal nostre ha esdevingut com orfe malaltís arplegat al carrer per gent que no farà res més que precipitar llur caiguda dins el fang brut de la inconsciència premeditada.

L'hem abandonat sense tan sols reservar-nos el dret d'exigir que fos ben atès, car nosaltres no tenim dret d'exigir als estranys que facin ço que nosaltres sols teníem i tenim encara el

deure de fer pel que devem estimar en primer lloc i fins per damunt de nosaltres mateixos.

Potser algú ens tilarà d'inopertuns o mals patriotes; però nosaltres tenim sempre gravat al cervell, com un exemple, l'alçament anomenat de Pasqua, portat a cap per uns quants patriotes irlandesos, molt pocs, els suficients per fer que una nació forta i poderosa com l'Anglaterra, es vegés obligada a afusellar-ne uns quants d'aquells fermes iniciadors del redreça-

PATRIOTES!

Cantem a chor:

AGAFEU-LOS! AGAFEU-LOS!

ment de l'avui Estat lliure d'Irlanda.

A més, hi ha un fet precís i concís que surt sense dubtes en defensa nostra: els nostres germans bascos, recordant llurs drets, intentaren imposar-los per la força poderosa de la raó, i sense que ningú en protestés, han estat vexats, vençuts per la raó poderosa de la força, la raó dels cossos armats, la justícia dels fusells i metralladores, els drets de la guardia civil, dret imperialíssim que avui, com sempre, sols ha servit per esclavitzar els més en benefici dels menys, dret que els poderosos s'atribueixen per dominar els sentiments nobles i generosos per damunt de les lleis humanes, fent de la iniquitat i l'atropell barba, un mitjà legal per reduir a l'esclavatge la sagrada llibertat a la qual tenim dret tots els pobles i tots els homes de la terra.

Drets que nosaltres sentim i respectem amb la màxima devoció i sols podem aconseguir-ho imposant-nos NOSALTRES SOLS.

J. H. G.

Ja sou de

PALESTRA?

LA PROTECTORA?

NOSALTRES SOLS!?

ORATE, FRATERS

Estesa per la carena es veu una ratlla de fumeres corresponents a cada escamot, que d'avançada vigila el moviment de l'enemic.

El toc de concentració és per dir-nos que no hi ha res de nou al front, que s'ha signat l'armistici i que aviat espetegaran les salves d'artilleria i les músiques per celebrar la pau, la renaixença d'aquella República Catalana consagrant l'Estat Català que va néixer a l'alè radorós d'En Pau Casals i que ha renaixut amb l'acte volitiu de tot el poble i amb l'agorçada gesta del nostre cabdill, el venerable Avi, agosarat i ardit com un jovencell, que a la Generalitat de Catalunya, amb el seu crit de "Fiat, lux", l'ha de nou infantat.

Tots els que el seguïem i secundàvem quiscun des de son lloc, imatges tots d'En Roland i els seus que somià el poeta, sense aquell vessament de sang que dalien els Jan Taleia, i amb aquella abraçada noble, lleial i digna que, com altres girondins, ens daren els socialistes, la veu del poble s'ha fet sentir i el castell de cartes de les "instituciones" s'és enderrocat. Voluntats populi, suprema lex est.

Mes arà cal recordar la cristiana frase de la capçalera i son lema, que és llur interpretació, i cal recordar que no és cosa de dormir-nos en la victòria, en son coixí de fàcil lleure, car l'enemic no és fort com el roure, que primer es trenca que es torça, ans és flexible com la canya que, al buf im-

petuós, es vincia per redreçar-se alterós, un cop passada la ventada. Quan caigué Isabel II, els interessats a perpetuar l'estat de coses que aquella significava, i per desacreditar la novella República, en nom d'aquesta, cometent desafurs, tals com establir meretrus al Temple de Sant Josep i aixecar les barricades del carrer de Ponent, per ametrallar-hi els fidels de la República que hi acudiren un cop havien ja desfilat els promotors mal intencionats. Més ençà la bava llefiscosa del monarquisme ha estraftet i corromput la noble lluita del proletariat amb la "Star" dels pistolers. Semblantment se'n crearan d'altres els còmplices de l'hereu de Felip II, els que al Compromís de Casp hi portaren En Ferran d'Antequera, els que, segons ha desemmascarat en Lluís de Ulloa, en cenobi sevillà falsificaren la documentació de Joan Colom, els signataris i beneficiaris del concordat, els qui amb pell d'ovella amaguen l'ullal del llop, els sacrificadors de tota redempció.

Vetllem, germans; vetllem, germans; que ens espia la traïció i desconfieu dels exaltats. Com a la carena de la bla allotjar-s'hi la pau, nosaltres, serra, en el carreró de la Urbs, on semferms custodis de l'ortodoxia catalanista, vestals del foc del nostre estel, no ens adormim, que qui juga, no dorm, i la "Lliga" ja ha parit una "Lligueta".

MACEU.

LA DONA HONRADA

A mestre i amic R. V. casa.
L'honra de la dona no és del primer que l'hi pren, sinó de l'últim que s'hi

Com dona entenent molt bé Keyserling, al camp de de "societat" és on es troba la llavor de la "mentida". Aboneu el camp de la "societat" amb el mot "bona" i obtindreu amb la "bona societat" un ampli rendiment de mots que enriqueixen el diccionari amb la fi premeditada de desvirtuar la veritat en profit justificat d'un "bon conviure honorable". Així s'ha pogut "diccionar" el mot "neurastènic" com a aclaridor concepte "menyspreadorament honorable" per tots aquells que en el gaudi d'una envejable fortuna que podia fer frontollar la inestablement entrampada "posició" dels mes, ha preferit viure "neurastènicament" distanciat de la "bona societat" a fi i efecte que en finir, es recordi el "poble" que estel·lejà en l'infinit de la vida un ésser a qui la "bona posició" que el relevava en poders omnímodos de "mentida" en la "bona societat" no el féu oblidar del deure ineludible que abassega el "diccionar" el mot "humanitat". Es així que avui s'ha pogut "diccionar" el mot "derrotista" aplicable per la "bona societat política" a tots aquells qui han fet del predicar la veritat en el camp del patriotisme integral català, no un sa-

cerdoci, que el mot podria esdevenir a ultratge, ja que el sacerdot és un conreador de les realitats del verb diví, però sí un sectarisme amb una força de contradictors pels iniciats en el culte, més poderosa que la dels que s'afanyen a intentar presentar rublert de falsedats el verb diví. A ultrança el comentari, cert és que el verb diví és ben conceputat, perquè no hi està renyit, en tots els estaments que relliga la "bona societat política", ben al revés de la veritat que del camp de la "bona societat política" n'està en absolut allunyada pel rebuig dels que hi han de "ben conviure".
Un d'aquests infeliços "sectaris del derrotisme" és el sotasignat.
El sotasignat sap la força moral patriòtica que és necessària per a poder surar en la maltempada d'odis que en llur predicació del verisme integral aixeca en el camp contrari del "derrotisme". En el camp de la "concordia". Però...
L'eternal "però" trobat.
Però és el cas que el "derrotista" ha estat vençut.
Tal com sona: VENÇUT.
Els homes del Govern de Catalunya estan en camí de realitzar un esclatant triomf amb l'aconseguit, proper, de la total alliberació de la terra nostrada; i el "derrotista" del verisme integral just en posar punt a aquest paràgraf deu trencar la ploma; més...
Si pot, eh, l'instint derrotista?

No trenco la ploma.
I no la trenco, perquè vull exprimer en ell ço que resta en el meu "jo" del "derrotista" patriota.
I ho espremeré honorant la meua mare. La meua mare fou deshonrada.
La meua pobra mariona, amb temptadores ofertes de cara a un enlluernador benestar amb què l'afalagava els sentits patriòtics un fastigós arcavot que sols recordo d'oïdes que es deia Alfons, fou llençada als braços del monstre que la ultratjà, el nom del qual sí que recordo bé: Francesc Cambó Batlle.
La confiada Catalunya fou violada, i a ultrança escarnida per l'arcavot i el monstre.
I la seduïda donzella observà que tots els de la seva sang restaven capcots, abassegats pel deshonor que havia caigut en la nissaga catalana.
Ell s'aconsellà...
Abillada amb l'hàbit de l'Opressió, féu via vers l'església de la Llibertat, i allí prop l'altaret de la Raó el bon sacerdot del Dret li féu: No et resignis. T'han profanat el cos, mes no l'ànima. El malfactor que ha blasmat de la teva puïsa no ha tingut en compte que un jorn pots trobar "l'home" que en maridar-se amb tu et retorni l'honra per mitjà de la Unió Sagrada que l'església beneeix. L'honra de la dona no és del primer que l'hi pren, sinó de l'últim que s'hi casa. En l'infinit del Destí titillegen els estels dels

desvalguts; amara't de fe que, el teu resplendirà a son degut temps amb la puresa de blancor que la teva ànima hagi pogut fer-se'n mereixedora...
I la mare sortí i s'assegué en el primer graonet de l'església de la Llibertat...
I esguardà l'infinit.
I un estel petití, petití, pel llunyà que l'entreveia, titil·lejava isolat i rogenc, mateix que si la vergonpa el retregués de la companyonia dels altres...
Quantes vegades la neu estigué a punt de calcigar-li, i el foc arran d'arborar-li el cor? Qui ho sap!...
Fins que...
Seria l'esperat?...
"Un home"...
Què hi fas, arraulideta al primer graó de la Llibertat, donzella?
La mare li contà sa història...
"L'home" bramulà: Recolza't en mi!...
I amorosivament feren via junts...
Transcorregueren anys...
El temps es plavia a compenetrar la mare i "l'home"...
La nissaga catalana ja s'atrevia a aixecar llur esguard fitat en terra i papellejaven esperançats...
I "l'home", sense abandonar mai la mare, a pesar d'ésser titllat de boig, d'arribar fins a ses oïdes els feridors escarnis de l'arcavot i el monstre per "l'home" que tenia fe en l'ànima de la caiguda...

Fins que un jorn "l'home" de la mare, desesperat, féu via vers l'església de la Llibertat i parlà curta estona amb el sacerdot del Dret...
I avui, ara...
Ah, ara!
Ara ja és igual que Francesc Cambó Batlle, amb la covardia del vil seductor, intenti escarnir-la... de lluny, com tots els lladres d'honres quan saben que ha sorgit "l'home" amb prou dignitat per aixecar del flot la virtut ultratjada i fer seva llur defensa amb els ulls si és precis... Ara ja és igual que Francesc Cambó i Batlle vagi a París a estrènyer la mà del cinic arcavot Alfons que l'ajudà a violar Catalunya; quan retorni, bé es guardará de murmurar de la donzella vilipendiada. Ai d'ell! Tota la nissaga catalana ha esdevingut novament honorada perquè el sacerdot del Dret ha beneït a l'altaret de la Raó, amb la Unió Sagrada De Tots Els Catalans, un maridatge en l'església de la Llibertat, d'on ha sortit Catalunya coronada per la blancor puríssima de l'estel que el destí ha deixat caure damunt d'ella, del braç de llur espòs, de "l'home" de Catalunya: Francesc Macià...
L'honra de la dona no és del primer que l'hi pren, sinó de l'últim que s'hi casa...
Joan GARAU-GUART

NOSALTRES SOLS! fà ofrena de devoció a l'integralisme català de N'Ag-nès Armengol de Badía

El dret de Catalunya i França Arma al braç

En conxiure aquests dies memorables amb els meus germans de pàtria, l'emoció intensa de la instauració de la República Catalana, ens fa fet afirmar més i més en les orientacions del nostre ideari senyalat pel manifest de Nosaltres Sols!
Aquest convenciment absolut que Catalunya ha d'ésser mestressa dels seus destins, té per base moltes raons solidíssimes. El fet indiscutible de la llengua i dels costums, seria prou per deixar al marge tota discussió que pogués néixer, ja que posa en evidència l'existència d'una raça diferenciada, i que cal respectar, de la resta de la península.
Hi ha altres raons poderoses que justifiquen la necessitat del reconeixement de la nostra nacionalitat. Nosaltres, encara que no tinguem o no sapiguem aprofundir en aquestes qüestions, tenim la fermesa patriòtica que ens fa copsar el nostre interès patri, com també el nostre amor per la hu-

cada poble es faci les seves lleis i que entre tots estatueixin les bases que han d'agermanar-los en un pla d'igualtat a tots.
Som generosos, els catalans; potser massa; per tant, com sabem acceptar
Nosaltres sols!
adherit a la
UNIO CATALANISTA
"Així mateix declara la UNIO CATALANISTA que desitgem la reconstitució de la personalitat catalana, porti la qui la porti i sota el predomini transitori de qui l'obtingui, qualsevulla que sigui el seu caràcter; car un cop Catalunya mestressa de les seves accions, ben tost arribarà a organitzar-se sota el règim preferit per la majoria del país, que no cal dubtar que tindrà per base la democràcia en l'ordre polític i la justícia en l'ordre social."
DARRER MANIFEST DE LA UNIO CATALANISTA

ESTAT CATALÀ? GENERALITAT? REPÚBLICA CATALANA!

manitat ens fa copsar l'interès de totes les races humanes.
Le península ibèrica sabem prou bé que està constituïda per un conglomerat de pobles que es diferencien enormement dins de l'ordre econòmic. Sabem destriar sobrerament aquests pobles, posant al marge la seva diferenciació espiritual, per la seva activitat industrial, agrícola, etc., etc., que arrodoneix la seva personalitat. Així, doncs, tot home d'idees liberals i democràtiques estí convencut que és necessari, a la península ibèrica, desenvolupar la potencialitat de cada poble, i que aquests es dictin ells mateixos les lleis que neneixin dins dels seus costums i manera d'ésser per al millorament i evolució social.
No és comprensible que un poble agrícola faci les lleis que han de governar un industrial, ni tampoc un industrial faci les que han de governar-ne un agrícola. Però be hi cap que

una República federativa de totes les repúbliques que constitueixen el conglomerat ibèric. Els catalans, si portéssim l'extremisme cap a un caire d'intransigència, de radicalisme nacional, no sols seria una amenaça pel règim republicà, sinó també seria la causa de portar la ruïna a Espanya. Això és un avís que a tots els altres pobles ibèrics. Cal fer-los veure que nosaltres, els catalans, en aquests moments, estàn disposats a resoldre el plet nacional amb tota concòrdia; ens sabem aguantar davant del recel hispànic d'aquests instants propicis i siguin comprensius, car d'altra manera, ni estem segurs, el poble català sabria respondre. No és en va que els homes representatius de la pàtria, com En Guimerà i tants altres, volen envoltar-se, en morir, amb una sola i única bandera.
Així, doncs, per la República, pel benestar i puixança de tots els pobles ibèrics, reconeguem i donem a Catalunya el dret de governar-se ella mateixa.
R. DALMAU I FERRERES.

Fa pena de llegir, aquests dies, la Premsa francesa.
Sembla talment com si els periodistes francesos estiguessin lligats de mans i peus a un fantasma secret que, des dels reconcs ombrívols del ministeri de Negocis Extranjers comanés els seus moviments. Hi ha el propòsit, a França, de desvirtuar en el possible el sentiment nacional català.
Per quins motius la França republicana procura negar el fet catà, i per què és contrària del renaixement nacional nostre? És el que tractare d'esbrinar en el present article.
França té interès en què l'equilibri de la Mediterrània persisteixi. La naixença de l'Estat Català posa damunt la taula la qüestió de la revisió dels tractats. En les ulteriors converses respecte de la Mediterrània, s'hauria de convocar els delegats del Govern català. I totes les bases estipulades fins avui i que han servit per bastir la pau de la nostra mar, esdevindrien papers mullats.
D'altra part, França té molt més interès a tenir una veïna sotmesa a Espanya, el qual vol dir incapac de produir res de transcendental, que no pas forta, conscient, rica, intel·ligent i organitzada. La seguretat de conservar el mercat català, per França, està en què Catalunya estigui desorganitzada, indefensa de tractats de comerç i òrfana d'organització tècnica.
I, en l'aspecte polític, no convé a França una Catalunya lliure que forçosament hauria de desvetllar l'adormit sentiment de les gents del Migdia, les quals, en el fons, tenen més de comú amb nosaltres que amb París.
Heus-vos ací les principals raons en què es basa la campanya sorda i de denigament de les coses catalanes que està fent la Premsa francesa gairebé únicament. Altrament, no ens sabríem explicar el que la Premsa d'un país republicà, posí tota la seva energia al servei dels enemics d'una República.
S. U.

Catalunya té Govern propi. Tots els catalans que tinguin quelcom dintre del cap i, sobretot, dintre del cor, han d'estar al costat d'aquest Govern; perquè ell, assistit de l'opinió de tot el poble, tingui l'autoritat necessària per defensar el que és l'aspiració suprema de Catalunya: la llibertat nacional.
No tenim el dret, per ara, els radicals nacionalistes, d'entorpir la marxa dels esdeveniments. El President de Catalunya ha dit prou clar que si els de l'altra banda fan el sord a les nostres aspiracions, als nostres drets imprescriptibles, sabrem defensar allò que està dintre del cor dels patriotes catalans, i morirem, si cal, abans de veure com ens fuig de les mans una victòria guanyada després d'una pila d'anys de propagandes i, sobretot, després d'un sens fi de sacrificis.
Catalunya tindrà la seva llibertat reconeguda, perquè així ho exigim els catalans. Catalunya no recularà pas en el camí començat. Si els de l'altra banda de l'Ebre es mouen dintre d'un pla de respecte i d'amistat, trobaran en nosaltres la justa correspondència. Si, per contra, continuen creient, com els nostres antics amos, que nosaltres necessitem llur protecció i llur guia, s'equivocaran. Estem disposats a no transigir en res que sigui consubstancial amb la nostra dignitat nacional.
A 0'10 el número: Es rifa el president de la U. P. de Sant Just Devern. II
Degut a la gran popularitat que gaudeix entre els veïns, solament es posaran a la venda 10 números; en cas de no poder vendre'ls tots, hi haurà subhasta.
Se suplica a l'afortunat que tingui la SORT de treure'l el passi a recollir com més aviat, millor, abans no canviï de color. Aprofitin l'ocasió: ara és república. i "Camaleón"!
No creuen els santjustencs que aquest senyor l'haurien de nomenar jutge PERPETUO? ¡Ho fa tan bé; sobretot, segons quins assumptes TOCA. Ho dic perquè sembla que NINGU s'hagi adonat que aquest senyor ocupa entre nosaltres un lloc que no li pertoca. No res de propaganda.

Continuem acordant la nostra confiança, sense reserves, al President de la República Catalana i al Govern català, que tan dignament presideix, i estem a l'aguait de qualsevulla contingència, per respondre, l'arma al braç. "Present!" Per aquesta tasca ens tenen i ens tindran al seu costat els qui avui són els legítims representants de Catalunya.
Hem obert un parèntesi a la nostra actuació radical. Les circumstàncies i la confiança que ens inspiren els governants de Catalunya, en són la causa. No ens adormim, però, damunt els llorers de la primera victòria. Es possible que hàgim de lliurar altres batalles. És possible que la nostra raó sigui entesa amb els clàssics regateigs d'allà dalt. Escoltin els qui han d'escollir. Compranguin els qui hagin de comprendre. D'ells depèn que la pau regui entre els homes de bona voluntat. Catalunya lliure, dintre d'una Europa lliure. Dintre d'una Ibèria lliure. A base de llibertat, anirem lluny.
Allò que hom creia obra de quatre allucinats, s'ha vist clarament que era compartit per tot un poble. Un poble que ha manifestat eloqüentment que vol viure lliure i que mereix viure-hi. ral aspiració, serà considerat per nosaltres.
Qui es situï enfront d'aquesta llibertat com un contrarevolucionari, com un enemic de la llibertat. La llibertat que mai no ha separat ni dividit cap poble. D'acord, cars amics de la Confederació General del Treball?
Simó LLAUNETA

"Es un fet incontrovertible que dimarts, dia 14, a ben primera hora de la tarda, En Francesc Macià proclamà solemnement i enèrgicament la República Catalana.

No és menys incontestable que el Poble rebé la nova amb entusiasme i serenor dignes d'ell mateix i de la fermesa de l'illustre patrici.

Les incidències subsegüents a la proclamació han estat seguides amb intensa emoció per tot el Poble Català.

Es, per tant, indispensable, que, sense distinció d'estaments i d'idees, i fins de valors materials i morals i intel·lectuals, i amb el pensament fit únicament en l'esdevenidor de Catalunya; tot el Poble s'ajunti en els presents instants perquè el president trobi la corroboració que cal a la seva fermesa i la seva dignitat ben catalanes.

I en els dies que manquen per a la reunió de les Constituents de la República Federal, augmenti, si és possible, l'aplegament dels catalans, i no deixi d'exterioritzar-se, en tots els actes públics i privats de la vida llur veritable patriotisme, per tal que, en arribar l'hora, sigui inevitable la resolució a favor del reconeixement de la plena personalitat de Catalunya.

Patriotes! Penseu en la responsabilitat que cadascú contruïu si no compleix com és degut en aquesta hora única i decisiva en la història de la nostra volguda Pàtria.

Barcelona, 18 d'abril 1931.

P. A. de la Junta Permanent de la Unió Catalanista: el president, Vicens A. Balles-ter; el secretari general, J. Llamusi i Déu."

La Unió Catalanista

AL POBLE DE CATALUNYA

Molt poc a poc i amb sentiment.

Lletra de Maragall

HIMNE A LA BANDERA

Música de Ll. Millet

O ara o mai, patriotes!

NOSALTRES SOLS!

crida a l'aplegament de tota la joventut que es vanava de formar part de l'exèrcit català. NOSALTRES SOLS!! han palesat que no es designaven ja per enda-

vant els llocs de caporals en el moment de la veritat patriòtica, sinó que, soldats rasos com tots, fèrem acte de presència —cor disposat i cervell reflexiu— al lloc que el manteniment de la REPÚBLICA CATALANA exigia. No és hora de pueri-

litats d'apreciació, aquesta, sinó hora de la realitat que imposa la UNIÓN SAGRADA DE TOTS ELS CATALANS. Hem fet forat, però cal engrandir-lo, perquè hi tingui pas absolutament triomfador l'estel representatiu del nostre DRET, bres-

solant-se en el bell mig del cor de la nostra ensenya nacional única. SI CAL LA VIDA, LA VIDA! ELS QUE RESTIN, TRIOMFADORS, DEVINDRAN

NOSALTRES SOLS!

Visca la República Catalana! De les Bases de Manresa a la República Catalana

Des del mes de setembre de l'any 1714, després de la resistència heroica de Barcelona, Catalunya va caure sota la petja dels exèrcits d'Espanya i de França units, restà entronitzat Felip V, el primer borbó d'odiosa memòria, i es varen cometre els atemptats més ignominiosos al dret, a la justícia i a les llibertats totes de la nostra terra. I començà el seu suplici, el seu martiri i la seva passió i no degenerà en mort, mercès a l'esperit indòmit de la raça i a la fortalesa del seu verb immortal.

Catalunya, rostos avall, com cavall sicília que va a la posta, va anar perdent de mica en mica—li van anar robant de mica en mica—tots els seus atributs nacionals i totes les seves legítimes regnes de govern.

217 anys d'esclavatge més o menys dissimulat, de vergonya i aprobi, de fuet i de sabre, de besades de Jodes i de vergassades de fariseu.

217 anys de unitat despòtica, de centralisme inic, han despullat en certs moments totes les branques de l'arbre secular, però les seves arrels, arrapades a l'estranya viva de la terra, s'han mantingut vives i fortes a través de tots els vents i tempestes ponentines.

Durant els darrers 217 anys, Catalunya ha vist néixer i morir moltes monarquies—fins va veure néixer i morir una República—, i el seu plet nacional no ha entrat mai en vies legals d'arranjament i solució, talment com si els catalans fossim una raça maleduca o maleduca.

De la nostra època; totes les colles monàrquiques turnants, durant la Regència i durant el regnat del darrer—oh, santa paraula!—Borbó, només els ha unit l'odi més aferrissat a tot el nostre, culminant d'una manera feroç i criminal durant la dictadura de Primo-Martínez Anido.

La llengua catalana, l'ensenya gloriosa i els nostres homes més representatius, han rebut tot el fel i tot el verí de les taifes monàrquico-alfonsines.

La seva ceguera d'odi, els ha privat de veure que els focs no s'apaguen pas amb ventades, i quan bufaven amb més dalit, les flames del nostre sagrat ideal s'anaven fent més gegantines, i el seu escalf arborava més i més els bons patriotes.

El destí ha volgut que a Catalunya, en les seves hores crítiques, sortís l'home que li mancava, aquest sant home que es diu Francesc Macià, i que avui, més que l'Avi, representa el Pare amantíssim de tots els Catalans.

I en el moment definitiu de l'ensorrament del caduc i podrit règim mo-

nàrquic, Catalunya ha estat el far lluminós de tota la Ibèria, per obra i gràcia del seu cabdill il·lustre.

El gest de Macià ha fet estremir de joia tots els catalans, i amb la rapidesa del llamp, ha fet possible que els nostres somnis, les nostres il·lusions i els desitjos més purs de tota una vida al servei de l'ideal, es convertissin en realitat.

¡República Catalana! Vint, trenta anys enrera, quan els catalanistes tots ens coneixiem i érem una reduïda minoria, quan parlàvem de República Catalana en els nostres mitings i conferències, la majoria de la gent pràctica (?) i entenimentada (?), somreïa de cua d'ull i ens anomenaven *cebes*.

No sabien, ¡oh, eterns orbes d'enteniment!, que els idealismes d'avui són les realitats de demà, i que sempre els somniadors i els idealistes han profitat les gestes i les aspiracions del futur.

Francesc Macià ha fet possible el miracle.

Ara cal que tots els catalans, com un sol home, ens posem al seu rodó amb més braó i fermesa que mai.

Cal que ens despullem de prevençions de partit, d'esperit de banderia i de mesquineses de capelleta, per a ésser catalans, només que catalans. Cal que formem de fet la veritable Unió Catalanista, ço és la unió de tots els ciutadans de Catalunya que desitgen la seva llibertat col·lectiva i, alhora, la llibertat individual de tots els catalans, i fem costat al primer ciutadà de Catalunya.

Ja que tot el poble li ha exterioritzat el seu sincer afecte i pregon amor, cal que tots els catalans enfortim el seu prestigi i el revestim de la màxima autoritat.

Només així en aquestes hores, tal vegada úniques i definitives de la nostra Història, les seves peticions seran les peticions de tots els catalans, i les seves paraules d'amor i companyonia, seran l'expressió fidel de la veu de Catalunya.

Propugnem, sí, per una Federació Ibèrica, però sempre a base del reconeixement de tots els drets i llibertats per a la República Catalana.

Amb la major efusió, però amb la màxima fermesa d'un poble capacitat, lliure i major d'edat, reclamem i exigim la llibertat per Catalunya i per tots els catalans.

¡Visca la República Catalana!

D. ROIG I PRUNA.

15 Abril 1931.

Somni que esdevé realitat

Base 4.ª—La llengua catalana serà la única que amb caràcter oficial podrà usar-se a Catalunya i en les relacions d'aquesta regió amb el Poder central.

Base 5.ª—Sols els catalans, ja ho sien de naixença, ja ver virtut de de naturalització, podran exercir a Catalunya càrrecs públics, fins tractant-se dels governatius i administratius que depenguin del Poder central. També hauran d'ésser exercits per catalans els càrrecs militars que importin jurisdicció.

Lluís Domènech i Montaner

Base 7.ª—Catalunya serà la única sobirana de son govern interior: per tant, dictarà lliurement ses lleis orgàniques, cuidarà de sa legislació civil, penal, mercantil, administrativa i processal, de l'establiment i percepció d'impostos, de l'encunyació de la moneda, i tindrà totes les altres atribucions inherents a la sobirania que no corresponguin al Poder central segons la Base 1.^a

Base 8.ª—El Poder legislatiu regional radicarà en les Corts Catalanes, que deuran reunir-se tots els anys en època determinada i en lloc diferent. Les Corts es formaran per sufragi de tots els caps de casa, agrupats en classes, fundades en el treball manual, en la capacitat o en les carreres professionals i en la propietat, indústria i

Una
vegada
era
un rei...

comers, mitjançant la corresponent organització gremial en ço que possible sia.

Base 14.ª—Per a la conservació del ordre públic i seguretat interiors de Catalunya, es crearà un cos semblant al de Mossos de l'Esquadra o de la Guardia Civil, dependent en absolut del Poder regional.

Base 15.ª—En l'encunyació de la moneda, Catalunya deura subjectar-se als tipus unitaris en què convinguin les regions i els tractats internacionals d'Unió monetaria; el curs de la moneda catalana, com el de les altres regionals, serà obligatori en tota Espanya.

Peshombres...

Base 2.ª—El Poder central monàrquic podrà ésser representat a Catalunya per un Príncep de la sang; en defecte d'aquest, així com en cas d'esta-

DELIBERACIONS

DE LA

PRIMERA ASSAMBLEA GENERAL

DE DELEGATS DE

LA UNIÓN CATALANISTA

TRINQUA A

MANRESA

EL 10 DE MARÇ DE 1931

TEMA DE DISCUSSIÓ

BASES PERA LA CONSTITUCIÓ REGIONAL CATALANA

BARCELONA

IMPREMTA "LA RENAISSANCE" RUCIA 13

blir-se altra forma de govern, representarà el Poder central un Delegat, que deura ésser necessàriament català.

Base 13.ª—Catalunya contribuirà a la formació de l'exèrcit permanent de mar i terra, lliurant al Poder central voluntaris, o bé una compensació en diners, com abans de 1845. Tots els minyons d'una edat determinada quedaran subjectes a la reserva.

